

изведнажъ, донесло го още на врѣме, и убитиятъ билъ пакъ съживенъ и нищо не забѣлѣзалъ отъ раната.

Слѣдъ това тръгнали и двамата и младиятъ рекълъ: „Ти изглеждашъ сжщо като мене, имашъ сжщитѣ царски дрехи като мене, и животнитѣ вървятъ слѣдъ тебе сжщо като мене: ние ще влѣземъ прѣзъ противоположнитѣ порти и отъ къмъ двѣ страни при царя ще се явимъ“. Раздѣлили се тогава, и при царя се явила стражата и отъ едната и отъ другата порта въ едно и сжщо врѣме и извѣстила, че се е върналъ младия царъ съ животнитѣ си отъ ловъ. Царьтъ рекълъ: „Не е възможно, вратитѣ сж единъ часъ далечъ една отъ друга“. Ала въ туй врѣме се задали отъ двѣ страни двамата братя въ царския дворъ вжтрѣ, па и двамата се покачили по стълбитѣ.

Тогава царьтъ рекълъ на дъщеря си: „Кажы, кой е твоя съпругъ: и единиятъ и другиятъ си приличатъ, та не мога да го позная“. Тя се уплашила много и не могла да каже, ала догледала огърлицата, която бѣ дала на животнитѣ, потърсила и намѣрила на лѣва своето златно замъче, тогава извикала радостно: „Тоя тамъ подиръ когото върви оня лѣвъ, е моя истински съпругъ“. Тогава се засмѣлъ младиятъ царъ и рекълъ: „Да, тоя е истинския“. И седнали тогава заедно на трапезата, яли, пили и се веселили. Вечерьта, когато младиятъ царъ отишълъ да легне, жена му го запитала: „Защо туряше ти прѣвнитѣ нощи всѣкога единъ ножъ, отъ двѣтѣ страни остъръ, на леглото; азъ мислѣхъ, че искаше да ме убиешъ?“ Тогава разбралъ той колко вѣренъ му е билъ неговиятъ братъ.

Отъ нѣмски прѣведе: Г. П.

ЩАСТЛИВЕЦЪ

(Приказка отъ Л. Толстой — за дѣца и юноши).

Единъ царъ се разболѣлъ. Дълго лежалъ той и никой съ нищо не можелъ да му помогне.

Царьтъ давалъ половината отъ царството си ономува, койго успѣе да го излѣкува.

Събрали се всички мждреци и заобсжждали, какъ да се помогне на царя. Никой не знаелъ. Само единъ старъ мждрецъ казалъ, съ какво може да се излѣкува.

— Ако се намѣри нѣкждѣ щастливъ човѣкъ, — рекълъ мждрецътъ, — да му се смене дрехата и да се облѣче на царя, той ще оздравѣе.

Царьтъ разпратилъ наврѣдъ по царството си да търсятъ щастливъ човѣкъ. Вредомъ обиколили царскитѣ хора, ала нигдѣ щастливъ човѣкъ не могли да намѣрятъ. Нѣмало ни единъ, който отъ всичко да билъ доволенъ. Ако нѣ-

кой билъ богатъ, той пѣкъ билъ боленъ; който пѣкъ билъ здравъ, билъ бѣденъ; трети билъ и здравъ и богатъ, ала жена му била лоша; на четвърти пѣкъ дѣцата не стрували. Сѣ всѣкому нѣщо не достига.

Късно вечеръ единъ пжтъ царскиятъ синъ минавалъ край бѣдна, слупена кжщичка. Той чулъ нѣкой отвжтрѣ да казва:

— Е, слава Богу, наработихъ се, наядохъ се, сега ще легна сладичко да се наспя. Какво по-вече ми трѣбва?

Зарадвалъ се царскиятъ синъ, заповѣдалъ да взематъ дрехата на тоя човѣкъ, да му дадатъ колкото пари иска за нея и да я занесатъ на царя. Царскитѣ хора отишли при щастливия човѣкъ да взематъ дрехата му. Ала щастливецътъ билъ тѣй бѣденъ, че и дреха нѣмалъ на гърба си.

Прѣведе: Р. Б.
